

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE GUILLERIES-CONGOST

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó, 9-10-2017

Dilluns XXVII – I

En l'inici de la meva tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost, estimats germans, us demano la vostra pregària al Senyor, l'únic i veritable Pastor de la seva Església, pel fruit de santedat i d'evangelització d'aquest moment de gràcia de Déu que és la visita pastoral.

En les lectures pròpies d'aquest dia el Senyor ens parla i nosaltres farem bé d'escoltar-lo. Dues paraules sobresurten clarament: *Vés a predicar*, és l'encàrrec que rep el profeta Jonàs; i *doncs tu fes igual*, les paraules de Jesús a qui ha escoltat la paràbola del bon samarità. Aquestes paraules, en l'inici de la visita pastoral, són tant per al bisbe, que he de viure en primera persona la visita pastoral en totes i cada una de les parròquies i comunitats de l'arxiprestat que he de visitar, com també per a tots els membres de l'Església que formen aquesta realitat pastoral de l'arxiprestat de Guillerics-Congost, com també per a vosaltres, que celebren l'eucaristia en aquesta capella on hi ha el sepulcre de sant Bernat Calbó, bisbe de la nostra diòcesi i intercessor pel fruit espiritual de la visita pastoral.

Vés a predicar a Nínive, la gran ciutat, i fes-li saber que m'ha arribat el clam de la seva maldat. Davant aquest encàrrec, Jonàs fugí. Vol fugir de la paraula del Senyor perquè se li fa pesada l'encomanda rebuda. Ell ho veu impossible. ¿Com podrà un home sol fer arribar una paraula forta, com és la denúncia dels seus pecats, a una ciutat, a una gran ciutat? Però, com diu el salm (139): *On aniria lluny de la vostra presència, Senyor?* (v. 7). Fugir de Déu és fugir d'un mateix. I això és impossible. *Provaré de prendre les ales de l'aurora? / Aniré a viure a l'altre extrem del mar? / També allà les teves mans m'hi portarien, / també allà m'hi vindrien a buscar* (vv. 9-10).

La crida del Senyor a tots i cada un de nosaltres, personalment i comunitàriament, l'hem de sentir en el nostre cor. El sofriment en el cor de Déu que estima la humanitat, que estima el nostre poble i que veu com lluny d'ell no hi ha repòs, és la raó primera de la crida evangelitzadora que ell ens adreça a nosaltres. Obrir els ulls del nostre cor per veure i sentir el sofriment en el cor dels nostres germans que no coneixen Crist, ha de ser per a nosaltres una empenta per a llançar-nos de veritat a la missió evangelitzadora, aquí i ara.

Quines són les pors que ens impedeixen de complir del tot i millor la missió rebuda? Sentir por —com hem vist en el profeta Jonàs— és condició humana. És la manca de confiança en el Senyor? És la falta d'esperança que no ens escoltaran? És la immensitat de la tasca a fer que ens porta a la perplexitat? ¿Serà perquè no estem prou convençuts que Crist és l'únic salvador de l'home, l'únic que pot donar sentit a la vida d'una persona, obrir un futur esperançat? O, encara més senzill: no acabem de ser del tot missioners perquè no sentim o

no volem sentir la crida evangelitzadora que ens arriba del cor de Jesús, *que en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor se n'apiada* (Mt 9,36).

El profeta Jonàs, tot fugint de la crida del Senyor, experimenta un naufragi i és engolit pel monstre marí. Quins són els «naufragis» que haurem de viure per a adonar-nos de la urgència de l'anunci de Crist als nostres germans? Jesús diu en l'evangeli a aquells que demanaven signes per a creure: *Quan arriba el capvespre, dieu: «Cel rogent, bon temps!» I de bon matí: «Cel roig i fosc, mal temps, avui» ¿Vosaltres, doncs, sabeu interpretar l'aspecte del cel i no sou capaços d'interpretar els signes dels temps?* (Mt 16,2-3). Obrim els ulls als signes dels temps i demanem al Senyor la seva saviesa per a entendre què ens diu el Senyor en el que vivim personalment, familiarment i socialment. Necessitem escoltar amb profunditat. Necessitem la llum de l'Esperit. Necessitem una mirada més àmplia per a tenir la del Senyor, la mirada misericordiosa de Déu per a escoltar la crida missionera, com *Jonàs, que es quedà dintre el monstre tres dies i tres nits*.

Doncs tu fes igual, són les paraules que el Senyor va dir a aquell mestre de la Llei que, volent posar-lo a prova li pregunta: *Qui són els altres?*, als quals hem d'estimar com a un mateix; i rep com a resposta la paràbola del bon samarità. Nosaltres, cristians, membres de l'Església, hem d'escoltar aquesta invitació de Jesús també en primera persona. Un cor que veu, el cor d'aquell bon samarità de la paràbola de Jesús, ha de ser el nostre cor, ben atent i ben sensible a les necessitats dels nostres germans que sofreixen en el cos o en l'esperit. Una mirada atenta als germans de la comunitat cristiana i a tots els homes. La unitat, la pau i la caritat en el si de les comunitats és una necessitat per a l'anunci evangelitzador. Hi ha més gran veritat on hi ha més gran amor. Un amor al germà més enllà de la mirada del món, que de manera subtil intenta de posar límits al nostre amor, fent néixer les «fòbies» políticament correctes en cada moment. L'atenció als desvalguts, tant de lluny com de prop; la denúncia de les injustícies; la defensa de la vida humana en totes les fases de la seva existència; el respecte als drets humans; el treball per la pau, essent artesans de pau, a casa, en l'escola, en tot lloc; el foragitament de tota fòbia. Totes aquestes actituds valentes en les nostres comunitats i en la nostra societat han de ser companyes de camí dels cristians, com ho va ser per al bon samarità. Obres de caritat concretes, fent el bé a les persones, com és realitat en les Càritas de cada parròquia i altres institucions que fan el bé a les persones; això és el que plau al Senyor i dóna el bon testimoniatge de la fe que actua per la caritat.

Evangelització i caritat. Caritat evangelitzadora i evangelització amarada de caritat. Aquests són els reptes que tenim al davant en aquest moment de la nostra Església i del nostre món. Que la tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost sigui un moment intens de gràcia per a acomplir la missió pròpia del bisbe, que és encoratjar en la santedat i en la missió les persones i les comunitats de l'Església que ha de servir en nom i en persona de Crist. Ens encomanem mútuament a sant Bernat Calbó i als beats màrtirs de moltes

parròquies d'aquest arxiprestat. Que santa Maria, Estel de l'evangelització, Mare del bon amor, ens sigui intercessora i model per a llançar-nos a l'aventura de la nova evangelització, a l'anunci de l'Amor que no mor mai. Amén.